

Arrest

nr. 97 629 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat E. THYS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juli 2012.

1.3. Op 8 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger, behorende tot de etnische groep der Pashtunnen. U bent 18 jaar oud en bent geboren in Katapur, district Surkhrod, provincie Nangarhar, waar u ook steeds woonde. U ging nooit naar school.

Zowat twee jaar geleden, u was 16, begon u te werken bij een man, Sadeq, als hulpje in de bouw. U stopte hier een jaar later mee omdat het u verveelde. Na een granaataanval op de dorpsschool stelde Sadeq u echter voor om samen met hem en nog een andere helper, te helpen de school te herstellen. Zowat tien dagen later kregen u en de andere helper een dreigbrief van de taliban waarin werd geëist dat u stopte met het werk aan de school. De andere helper kwam nooit meer opdagen maar u trok zich van de brief niets aan en zette uw werk verder.

In de tweede maand nadat u Sadeq terug was beginnen helpen, kreeg u een tweede brief van de taliban. Uw vader vertelde u dat u met uw werk diende te stoppen omdat in de brief stond dat de taliban u anders overal zou opsporen. U verliet hierop uw werk en verhuisde naar uw zus, die in een ander dorp woont.

Toen u zowat acht of negen dagen bij uw zus verbleef, telefoneerde een oom u met het bericht dat de taliban u was komen zoeken en uw vader had gedood. U keerde terug naar Katapur voor de begrafenis waar uw familie u vertelde dat u best het dorp zou verlaten omdat de taliban u anders ook zou kunnen vermoorden.

De ochtend na de begrafenis van uw vader keerde u terug naar uw zus om de volgende dag uw reis naar Europa aan te vatten. Op 4 juni 2012 kwam u aan in België. De daaropvolgende dag, op 5 juni 2012, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U vreest dat de Taliban u bij terugkeer in Afghanistan zullen doden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, twee dreigbrieven van de Taliban en drie briefomslagen, waarin die documenten zijn opgestuurd, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, van de Vreemdelingenwet kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten die daarvan de basis zouden zijn, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw vluchtrelaas legt u uw taskara en twee dreigbrieven van de Taliban neer. Deze stukken hebben echter onvoldoende gewicht om op zich uw feitenrelaas of de gegrondheid van uw vrees te bewijzen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Hierbij stel ik echter vast dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt aangetast door tegenstrijdigheden en incoherenties, dikwijls weinig plausibel overkomen en zelfs strijdig zijn met de neergelegde stukken.

Om te beginnen worden er ernstige inconsistenties vastgesteld betreffende de chronologie van de door u ingeroepen feiten.

De twee door u neergelegde dreigbrieven van de Taliban zijn gedateerd op respectievelijk 10/5/1433 en 27/5/1433 volgens de Hijrakalender (2 en 19 april 2012). U stelt dat uw vader acht tot tien dagen na

het ontvangen van de laatste dreigbrief, dus in de periode 27-29 april 2012, werd gedood door de Taliban en dat u twee dagen later, tussen 29 april en 1 mei 2012, aan uw reis naar Europa begon (CGVS, p. 13-14, 25). Nochtans blijkt uit al uw verklaringen betreffende de door u gevolgde reisweg dat u op dat moment Afghanistan al moet hebben verlaten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u zowat 85 of 90 dagen onderweg was en Afghanistan ergens in maart 2012 verliet (Verklaring DVZ, punt 34 en 35). Gezien u op 5 juni 2012 een asielaanvraag indiende en de dag voordien, op 4 juni 2012 in België stelt te zijn toegekomen, volgt uit het voorgaande inderdaad dat u Afghanistan in de eerste helft van maart verliet, anderhalve maand voor de beweerde dood van uw vader. In uw gehoor op het CGVS ontkent u de verklaringen die u bij DVZ aflegde echter kordaat, u zou slechts twee maanden onderweg geweest zijn, met een foutenmarge van twee of drie dagen (CGVS, p. 15). In dat geval zou u Afghanistan hebben verlaten in de eerste helft van april 2012, nog steeds voor het ontvangen van de tweede dreigbrief en de dood van uw vader. Zowel de eerste als de tweede chronologie ondermijnt dus de geloofwaardigheid van uw relaas en van de authenticiteit van de neergelegde bewijsstukken.

Een tweede chronologische inconsistentie kan worden vastgesteld betreffende de tijdspanne tussen de twee brieven van de Taliban. De twee dreigbrieven zijn, zoals eerder aangehaald, gedateerd op respectievelijk 10/5/1433 en 27/5/1433 volgens de Hijrakalender, 2 en 19 april 2012 volgens de Gregoriaanse kalender of 13/14 en 30/31 hamal 1391 in de Afghaanse kalender. Beide brieven zouden dus in dezelfde maand, met een tussenpauze van 17 dagen zijn verzonden en ten vroegste op die datum zijn afgeleverd. U verklaart echter dat u de eerste brief kreeg zowat 10 of 12 dagen nadat u uw herstelactiviteiten aan de school had aangevat, en dat u de tweede brief ontving in het midden van de daaropvolgende maand, zowat een maand na de eerste brief (CGVS, p. 12, 13). Behalve de vaststelling dat de tijdspanne tussen beide brieven volgens uw verklaring ruim verschillend is van de datering van de brieven, impliceert uw bewering ook dat u de tweede brief ten vroegste in het midden van de maand saur, begin mei volgens de Gregoriaanse kalender, kreeg. Deze laatste vaststelling vergroot nog de in de vorige alinea aangehaalde problematiek daar u dan slechts omstreeks half mei Afghanistan zou hebben verlaten.

De hierboven besproken inconsistenties kunnen niet worden verklaard door aan lage scholing, doordat zij enkele maanden in het verleden liggen of door verkeerde interpretaties. Zij tasten de logische samenhang aan van uw relaas die, bij waargebeurde feiten, vanzelfsprekend zou moeten zijn.

De inconsistenties betreffende de dreigbrieven van de Taliban beperken zich overigens niet tot chronologische inconsistenties. U spreekt zichzelf ook tegen waar het simpelweg gaat over simpele beschrijvingen van het verloop der gebeurtenissen. Zo zegt u eerst spontaan dat u de brief die u van de Taliban had gekregen mee naar huis bracht. Gevraagd hoe u de brief had ontvangen, verklaart u dat de Taliban de brieven 's nachts voor uw deur hadden geplaatst met een steen erop en dat u ze daar 's ochtends vond toen u opstond om naar de moskee te gaan (CGVS, p. 9-10). Verder in het gehoor stelt u echter dat u de eerste brief laat in de avond vond, toen u van het werk eerst nog gaan sporten was en daarna naar huis kwam. Bij confrontatie met uw eerdere verklaring stelt u dat de tweede brief door uw vader werd opgepikt toen hij in de ochtend naar de moskee ging (CGVS, p. 22). Deze uitleg vormt geen voldoende verklaring voor de duidelijke contradictie evenmin als uw latere toevoeging dat u bij het ontdekken van de tweede brief samen met uw vader naar de moskee zou zijn gegaan (CGVS, p. 23). Het gaat hier niet om een misinterpretatie maar om duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

U spreekt zich verder tegen als er u naar de inhoud van de eerste brief wordt gevraagd. Eerst stelt u dat uw vader u de brief voorlas en u vertelde dat u gevraagd werd te stoppen met de werken aan de school (CGVS, p. 10). Als u, later in het gehoor, nogmaals wordt gevraagd wat er volgens uw vader in de dreigbrief stond stelt u echter dat, toen u het hem vroeg, uw vader u slechts antwoordde dat het niets was en niet belangrijk (CGVS, p. 22). Slechts als er opnieuw nadrukkelijk wordt gepeild naar uw kennis van de inhoud van de brief wijzigt u plots uw verklaring weer. U stelt opnieuw dat uw vader u wel had verteld dat er in de brief stond dat u uw werk diende te verlaten, u zou het echter niet ernstig hebben genomen en gedacht hebben dat het een grapje was (CGVS, p. 22-23). Indien de aangehaalde feiten waar gebeurd zouden zijn mag worden verwacht dat u eenduidig zou zijn in uw verklaringen daarover.

De door u geschetste situatie komt ook alles behalve plausibel over. Uw vader zou u nauwelijks iets hebben willen vertellen over de eerste dreigbrief en deze hebben afgedaan als niet belangrijk. Zelf zou u het ook niet ernstig hebben genomen en als een grapje hebben beschouwd (zie hoger). Wat betreft de tweede dreigbrief zou uw vader u weerom niet hebben willen zeggen wat er in de brief stond,

slechts na aandringen wilde hij u vertellen dat er in stond dat u uw werk diende te verlaten of dat de Taliban u anders zou opsporen in heel Afghanistan (CGVS, p. 13). Moesten deze feiten werkelijk hebben plaats gevonden kan men zich in de Afghaanse context bezwaarlijk voorstellen dat u of uw vader hier zo losjes zouden overheen gaan en dat uw vader u zelfs relevante informatie, die u zou kunnen helpen om uw situatie in te schatten, zou onthouden. Zo staat in de neergelegde dreigbrieven ook geschreven dat u zich persoonlijk naar de Taliban moest begeven om u bij hen aan te sluiten en zou uw vader u deze info hebben verzwegen. Gezien uw vader u niet inlichtte over dit aspect van de dreigbrieven, maar enkel over het feit dat u uw werk moest verlaten, werd u in het gehoor de vraag gesteld waarom u na de tweede dreigbrief onmiddellijk naar uw zus verhuisde. U antwoordde daarop dat u enkel naar uw zus ging om haar te gaan halen en haar naar huis te brengen (CGVS, p. 24). Dit komt echter niet consistent over met uw eerdere verklaring dat u naar uw zus verhuisde omwille van de tweede dreigbrief (CGVS, p. 13). Dat u zich zelf, vooraleer u deze stukken ter ondersteuning van uw asielrelaas neerlegde, niet eens de moeite getroostte om u te vergewissen van de correcte inhoud van beide dreigbrieven getuigt trouwens van een desinteresse in uw zaak die niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van de kernelementen van uw asielrelaas wordt mede aangetast doordat u inconsistente en weinig plausibele verklaringen aflegt betreffende de context waarin deze zouden hebben plaats gehad. Zo stelt u dat uw directe collega, waarvan u evenwel niet eens weet uit welk dorp hij kwam, ook een brief van de taliban kreeg en daarop "verdween". Bij nader inzien blijkt dit echter een blote bewering te zijn en blijkt u noch te weten of deze persoon een brief kreeg noch of hij verdween omwille van problemen met de taliban, hij kwam simpelweg niet meer werken (CGVS, p. 9, 10-11). Het is hierbij wel erg merkwaardig dat Sadeq blijkbaar niet de minste moeite deed om te weten te komen wat er met de jongen gebeurde. Men kan toch wel verwachten dat Sadeq zou proberen nagaan wat er met zijn werknemer aan de hand was. Ook toen u, die nochtans door Sadeq zelf was aangezocht om opnieuw voor hem te komen werken, na de tweede dreigbrief niet meer opdaagde op uw werk deden noch u noch Sadeq enige moeite om elkaar te contacteren (CGVS, p. 17). Gezien u al met Sadeq sprak over uw eerste dreigbrief en gezien uw collega niet meer kwam werken komt het nogal vreemd over dat Sadeq niet eens zou langs komen bij u thuis om naar u te informeren. Ook u zou geen enkele moeite hebben gedaan om Sadeq te contacteren en geen idee hebben van hoe het hem verder verging (CGVS, p. 17). Deze laatste verklaring komt enigszins strijdig over met wat u stelde in de Vragenlijst van het CGVS (vraag 3.5). Daar beweerde u dat Sadeq ontvoerd werd, wat inconsistent is met uw verklaring in het gehoor dat u na het ontvangen van de tweede brief nooit nog iets hoorde van hem (CGVS, p. 17).

Art. 57/7 ter van de Vreemdelingenwet laat mij toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de geloofwaardigheid van niet door bewijsstukken ondersteunde elementen in het feitenrelaas. Daartoe moeten deze verklaringen echter op zich geloofwaardig zijn en mag uw algemene geloofwaardigheid niet zijn aangetast. De inconsistenties in uw verklaringen en tussen uw verklaringen en de neergelegde stukken en de weinig plausibele verklaringen tasten zowel uw algemene geloofwaardigheid, als de geloofwaardigheid van de verklaringen op zich ernstig aan. In het licht van voorgaande vaststellingen kan ik de door u ingeroepen en hierboven besproken asielmotieven dan ook niet geloofwaardig bevinden. Deze motieven kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, u worden toegekend.

Daar u niet aan de voorwaarden voldoet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, onderzocht ik ook uw nood aan bescherming op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Momenteel lopen burgers in de provincie Nangarhar immers een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar echter vermijden door u te vestigen in Kabul.

Bij de evaluatie van de geldende veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 beduidend verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U bent een volwassen man die tot de Pashtunse meerderheid behoort en komt uit een welstellende familie. Zelf werkte u enkel omdat u het graag deed. Om jullie land te bewerken hebben jullie een landbouwer in dienst (CGVS, p.16, 20, 25). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 52 en artikel 48/3 iuncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet kan volstaan en bovendien in strijd is met de feitelijke gegevens en de verklaringen die door verzoeker werden afgelegd. Vooreerst is

verzoeker niet akkoord met de motivering aangaande de chronologische inconsistenties. Hij stelt dat het van bij aanvang van het gehoor zeer duidelijk was dat verzoeker geen courante kennis heeft van data en tijdsduiding. Ter staving hiervan wijst verzoeker naar nota's die genomen zijn door zijn raadsman tijdens het interview. Hij meent dan ook dat het zeer duidelijk is dat hij wegens gebrek aan scholing geen kennis heeft van de tijdsduiding en data, dit het voor hem tevens bijzonder moeilijk maakt om een concrete duiding te geven van de data waarop hij het land verlaten heeft, data waarop hij dreigbrieven heeft ontvangen en alle andere gebeurtenissen waarvan sprake tijdens het interview. Na herhaling van wat in de bestreden beslissing staat aangaande de inconsistenties, stelt verzoeker er zich van bewust te zijn dat hij geen exacte tijdsduiding kon geven, gelet op zijn gebrek aan kennis en scholing dienaangaande. Hij meent dat evenwel dient vastgesteld te worden dat zijn vertrek kan gesitueerd worden rond de eerste helft van april, dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, dit ongeveer samenvalt met de tweede dreigbrief en de dood van de vader van verzoeker, de tweede dreigbrief dateert van 19 april 2012 en de dood van zijn vader 8 tot 10 dagen later, dus 27 tot 29 april 2012. Verzoeker meent dan ook dat alles samen overwegend en rekening houdende met zijn gebrek aan scholing, deze data nog steeds te rijmen vallen met het vluchtrelaas van verzoeker. Volgens verzoeker is het commissariaat-generaal bijzonder streng in zijn beoordeling omtrent exacte data, daar waar het reeds van bij het begin van het interview duidelijk was dat hij geen exacte data kon geven omdat hij deze data niet correct kon benoemen in de kalender. Verzoeker wijst opnieuw op de nota's van zijn raadsman en merkt hierbij op dat de tolk nooit de exacte data heeft kunnen vertolken aan hem of dit niet exact aan hem kon worden duidelijk gemaakt, omdat hij geen kennis had van data en gebruikte jaarkalenders, dat alles bijgevolg neerkomt op een vrije interpretatie en verwijzing naar weersomstandigheden om periodes te kunnen aangeven. Verzoeker meent dan ook, dat het rekening houdend met deze gegevens niet onlogisch is dat niet alles exact tot op de dag chronologisch kan kloppen, dat hij op dit vlak het voordeel van de twijfel dient gegund te worden.

Vervolgens betwist verzoeker de bestreden beslissing waar die het ongeloofwaardig acht dat noch de werkgever van verzoeker, noch hij zelf er niets aan deden om elkaar te contacteren, net zoals men het ongeloofwaardig vindt dat Sadeq niet bij hem thuis kwam informeren. Verzoeker is niet akkoord met deze redenering, Sadeq wist namelijk al dat hij eerder een dreigbrief had ontvangen en wist dus dat men geviseerd werd door de taliban. Verzoeker vindt het dus geenszins onlogisch dat Sadeq niet verder contact zocht. Aangaande de tegenstrijdigheid die aangeduid wordt in de bestreden beslissing betreffende de ontvoering van Sadeq, stelt verzoeker dat hij met deze vaststelling niet geconfronteerd werd tijdens zijn gehoor, dat hij niet gevraagd werd om verder uitleg te geven over de beweerde ontvoering van Sadeq. Verzoeker stelt dat er bovendien geen tegenstrijdigheid is: hij heeft gezegd geen poging te hebben ondernomen om Sadeq te contacteren en dat hij geen idee had hoe het met Sadeq verder ging, dat dit niet in strijd is met de eventuele verklaring dat Sadeq ontvoerd kan zijn: dit is mogelijk de reden geweest waarom verzoeker niets meer van hem heeft vernomen. Verzoeker herhaalt dat men moeilijk kan beweren dat het gaat om tegenstrijdige verklaringen als verzoeker niet eens geconfronteerd werd met deze beweerde tegenstrijdigheid en hij hier niet over werd bevraagd.

Aangaande de subsidiaire bescherming en het intern vestigingsalternatief, meent verzoeker dat er voor hem geen intern vluchtalternatief bestond. Verzoeker is niet akkoord met de bestreden beslissing waar die stelt dat een verblijf in Kabul voor verzoeker geen bedreiging vormt omdat hij van oordeel is dat de taliban over het ganse land verspreid is en dat zij hem op termijn zullen lokaliseren. Verzoeker meent dat er wel degelijk een reëel risico op gevaar bestaat in Kabul, dat het bovendien ook zo is dat bij een verblijf in Kabul zijn familie hem zal trachten te contacteren, hetgeen dan achterhaald kan worden door de taliban en verzoeker bijgevolg niet langer veilig is.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de beslissing van de commissaris-generaal van 8 oktober 2012 te hervormen, verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: Het verslag van het interview voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgesteld door de raadsman van verzoeker.

Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer: een taskara van verzoeker, de taskara van zijn vader en een enveloppe.

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 52 van de vreemdelingenwet de bevoegdheid regelt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geenszins betrekking heeft op de

motiveringsverplichting. Bovendien kan *in casu* een schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt aangetast door tegenstrijdigheden en incoherenties en door het feit dat de verklaringen weinig plausibel voorkomen en zelfs in strijd zijn met de neergelegde stukken: (i) door chronologische inconsistenties omtrent de datums en de ontvangst van de twee dreigbrieven, de dood van verzoekers vader en verzoekers vertrek uit Afghanistan, die niet kunnen verklaard worden door lage scholing, doordat zij enkele maanden in het verleden liggen of door verkeerde interpretaties; (ii) door inconsistenties en tegenstrijdigheden betreffende het verloop van de gebeurtenissen, namelijk de wijze waarop verzoeker de eerste en de tweede dreigbrief heeft ontvangen; (iii) door tegenstrijdigheden betreffende verzoekers kennis van de inhoud van de dreigbrieven en het feit dat verzoeker zelf, vooraleer hij de stukken ter ondersteuning van zijn asielrelaas neerlegde, niet eens de moeite getroostte om zich te vergewissen van de correcte inhoud van beide dreigbrieven, dat dit getuigt van een desinteresse in de zaak die niet te rijmen valt met gegronde vrees voor vervolging; (iv) door de inconsistentie in de verklaring waarom hij naar zijn zus ging/verhuisde; (v) door de inconsistente en weinig plausible verklaringen betreffende verzoekers collega en werkgever, hun problemen met de taliban, hun reactie op verzoekers problemen en hun levensloop tijdens en na de door verzoeker beweerde gebeurtenissen. Doordat de asielmotieven niet geloofwaardig worden bevonden, kunnen deze dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) of de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend. Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal, na een evaluatie van de geldende veiligheidssituatie, dat er in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, er aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat verzoeker een volwassen man is die tot de Pashtunse meerderheid behoort en uit een welstellende familie komt en er dan ook redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 oktober 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva,

december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. Aangaande de chronologische inconsistenties, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de dreigbrieven dateren van 2 en 19 april 2012 en dat verzoeker verklaart dat zijn vader 8 à 10 dagen na de tweede dreigbrief stierf, zijnde 27-29 april 2012, en dat hij 2 dagen later vertrok, dus op 29 of 30 april 2012 of 1 mei 2012. Voorgaande vaststellingen worden door verzoeker niet betwist en zelfs bevestigd in zijn inleidend verzoekschrift. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker op 5 juni 2012 asiel aanvraag in België en verklaarde op 4 juni 2012 in België te zijn aangekomen. Ook deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat beide chronologieën, zoals door verzoeker opgegeven, zijn geloofwaardigheid van zijn relaas en de authenticiteit van de neergelegde bewijsstukken ondermijnen, gelet op het feit dat verzoeker dan Afghanistan zou hebben verlaten voor de ontvangst van één of beide dreigbrieven en voor de dood van zijn vader. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier (vragenlijst DVZ, vraag 34) duidelijk dat verzoeker verklaart 85 à 90 dagen onderweg te zijn geweest, wat aldus resulteert in een vertrek in de eerste helft van maart 2012. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier (gehoorverslag, p. 15) dat verzoeker op voornoemde verklaring terugkomt en stelt 2 maanden met een foutmarge van 2 of 3 dagen op weg te zijn geweest, wat aldus nog altijd resulteert in een vertrek voor het ontvangen van de tweede dreigbrief en de dood van zijn vader, namelijk ten laatste in de eerste helft van april 2012. Verzoeker kan dan ook niet volhouden als zouden de data nog te rijmen vallen met zijn vluchtrelaas, daar het duidelijk is dat 19 april 2012 en 27 tot 29 april 2012 de tweede helft van april betreffen.

Waar verzoeker dienaangaande aanvoert dat hij geen courante kennis heeft van data en tijdsduiding wegens gebrek aan scholing en het daardoor zeer moeilijk is voor hem om concrete data waarop hij het land heeft verlaten en waarop hij dreigbrieven heeft ontvangen te geven, en dat gezien de tolk nooit exact de juiste data heeft kunnen tolken of het niet exact aan verzoeker kon duidelijk maken, het niet onlogisch is dat niet alles exact tot op de dag chronologisch kan kloppen, wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing enerzijds steunt op exacte data die aangegeven zijn op de gepresenteerde dreigbrieven en anderzijds steunt op tijdsperiodes die verzoeker aangeeft. Verzoekers argumentatie betreffende 'concrete', 'juiste' en 'exacte' data gaat aldus niet op daar uit de bestreden beslissing blijkt dat aangaande verzoekers verklaringen de commissaris-generaal de door hem weergegeven tijdsperiodes in rekening neemt (85 à 90 dagen, twee maand met een foutmarge van twee of drie dagen, 8 à 10 dagen, enz.), en zich geenszins baseert op verzoekers (gebrek aan) kennis betreffende exacte data. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat indien verzoeker naar data of tijdsduiding wordt gevraagd, hij telkens een antwoord kan formuleren onder de vorm van periodes, zoals dagen, maanden, jaren. Verzoekers kritiek is aldus niet dienstig. Ook de verwijzing naar de nota's van verzoekers advocaat ter staving van bovenstaande argumentatie is aldus niet dienstig.

2.7. Waar verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing waar die het ongeloofwaardig acht dat noch de werkgever van verzoeker, noch hij zelf iets deden om elkaar te contacteren en dat Sadeq niet bij hem thuis kwam informeren, nu Sadeq wist dat hij eerder een dreigbrief had ontvangen en wist dat hij gevisieerd werd door de taliban, komt hij niet verder dan het herhalen van zijn asielmotieven en het betwisten van de gevolgtrekkingen en de conclusies van de commissaris-generaal. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt

derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft. Het louter niet akkoord gaan met de gevolgtrekkingen en conclusies van de commissaris-generaal is uiteraard geen dienstig verweer.

Waar verzoeker nog meent dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen zijn verklaring dat hij geen poging heeft ondernomen om Sadeq te contacteren en geen idee had hoe het met Sadeq verder ging en zijn eventuele verklaring dat Sadeq ontvoerd kan zijn, kan hij niet gevolgd worden, nu uit de vragenlijst die het CGVS ontving op 15 juni 2012 (p. 3, vraag 5) duidelijk blijkt dat verzoeker niet aangaf dat Sadeq ontvoerd 'kan zijn', maar verklaarde dat Sadeq ontvoerd was, wat aldus wel degelijk een tegenstrijdigheid in verklaringen uitmaakt. In zoverre verzoeker meent dat hij met de vastgestelde tegenstrijdigheid diende te worden geconfronteerd, wijst de Raad erop dat er geen wettelijke bepaling bestaat die de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling vooraf te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

2.8. Ter terechtzitting legt verzoeker taskara's voor van hem en zijn vader. Deze stukken worden bij gebreke van een voor eensluidend verklaarde vertaling met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 niet in overweging genomen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker neergelegde taskara's van hem en zijn vader slechts indicaties zijn van verzoekers identiteit en nationaliteit en die van zijn vader die echter geen betrekking hebben op het asielrelaas.

2.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.10. De verwerende partij legt ter terechtzitting een Subject Related Briefing 'Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan', Deel I 'Beschrijving van het conflict' en Deel II 'Regionale analyse' neer. De raadsman van verzoeker geeft aan geen bijkomende tijd nodig te hebben om deze documenten in te kijken.

2.11. Verzoeker steunt zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus volledig op zijn asielrelaas en stelt dat de taliban over het ganse land verspreid is en dat zij hem op termijn zullen kunnen lokaliseren, ook in Kabul. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zouden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER